

Lillæg A. Sp. 1354. Flertallet af det i Lands-thinget nedsatte Udvalg udtaler i sin Betænkning, jfr. Rigsdagstidende 1873—74 Lillæg B. Sp. 777, at det „har fundet overveiende Grund til at fastholde Landsthingets i Sessjonen 1871—72 afgivne Votum, hvorved Thinget, hvad Skibsafgiften i udenrigst Fart angaar, udtalte sig for, at den nuværende Afgiftsats af 50 Ore pr. Ton burde bibeholdes“. „Flertallet“, hedder det videre i Betænkningen, „har nemlig ikke kunnet overbevise sig om, at Thinget har set urigtig, naar det har antaget, at den Interesse, det for Landets Borgere kunde have at faae denne Afgift nedsat efter Regjeringens Forslag, vilde staa i et altsfor utilstrækkeligt Forhold til det Tab, Statskassen vilde lide ved Nedsættelsen. Saa meget mere finder Flertallet Grund til at tilraade Bibeholdelsen af Skibsafgiften for den udenrigste Fart, som det søler sig overbevist om, at der er andre af de i Lovudkastet omhandlede Afgifter, som det vilde være til langt større Fordel for Befolkningen at erholde ophævede eller nedsatte, forudsat at man vilde gaa ind paa det deraf flydende Indtægtstab“. Særlig fremhæves saaledes Toldafgifterne paa Naattoffer eller Hjelpestoffer for den indenlandske Industri.

Lovforslaget naaede ikke til 2den Behandling, og senere har intet andet Forslag angaaende Skibsafgiften i udenrigst Fart foreligget Landsthinget før det, der nu er oversendt fra Folkethinget. Dette sidstnævnte Thing har fra tidligere Tid indtaget en væsentlig anden Holdning overfor Spørgsmaalet om Skibsafgiftens Reform end Landsthinget. I Samlingen 1871—72 har det saaledes ved 3die Behandling af Lovforslaget om Skibsafgiften enstemmig vedtaget et Vædringsforslag, gaaende ud paa, at Afgiften i udenrigst Fart for privilegerede Nationers Skibe skulde bortfalde fra 1ste April 1873. I Samlingen 1872—73 vedtoges samme Forslag enstemmig ved 2den (og sidste) Behandling af Loven om Told- og Skibsafgifter og nu har Folkethinget atter enstemmig vedtaget det foreliggende Lovforslag.

Udvalget anser det for en Selsøjlge, at Landsthinget vil gjøre, hvad der staar i dets Magt for at komme overens med Folkethinget om denne Reform, og selv de Medlemmer af Udvalget, der af de tidligere anførte Grunde helst ønske Afgiften bevaret, som den er, eller for hvem Udsætteligheden af en Forandring i hvert Fald ikke staar klart, have derfor ment ikke ubetinget at burde fraraade Reformaten; men paa den anden Side har dog Udvalgets Flertal (Brasch, Dreising, Haffner, Møgen, Bloug, Schlegel og Thygesson) ikke paa nogen Maade kunnet tilraade Thinget at vedtage det ovenforindte Forslag saaledes, som det foreligger. Naar der nemlig som en særlig Grund til nu at vedtage Skibsafgiftens Ophævelse er henpeget paa den Mulighed til Transithandelens Udvidelse, som derved vilde aabnes, da kan Flertallet

ikke tillægge dette Hensyn nogen afgjørende Betydning, thi det vilde formentlig under alle Omstændigheder være usforsvarligt for en saa usikker Muligheds Skyld at paalægge Statskassen et Offer af henved 800,000 Kr. aarlig. Dernæst har Flertallet ikke kunnet anerkende det Berettigede i Fordringen paa Skibsafgiftens fuldstændige Ophævelse. Den nuværende Skibsafgift er ved Lov af 4de Juli 1863 § 51 sat istedetfor Lastpenge, Fyrpenge og Skibklaringsportler, og et Beløb, svarende til de to sidstnævnte Udgifter, vilde formentlig i hvert Fald med Billighed kunne afkræves Skibene, saameget mere som de forskjellige Foranstaltninger, Staten træffer i Skibsfartens udelukkende Interesse, aarlig udkræve meget betydelige Summer. Selv om man imidlertid vilde afse herfra, har dog Flertallet anset det for usforsvarligt at vedtage et Lovforslag, der paafører Statskassen et saa betydeligt Indtægtstab som det, hvorom der her er Tale, trods Finantsministerens bestemte Erklæring om, at han af Hensyn til Statskassens forudsæelige Behov ikke vil kunne afse Indtagten.

Som Følge heraf vilde Udvalgets Flertal under alle Omstændigheder kun kunne have tilraadet Thinget at vedtage Forslaget med Vædringer, som enten kunde være gaaede ud paa at foreslaa blotte Nedsættelser i Afgiften, der ikke nødvendiggjorde en Erstatning for Statskassen, eller en Ophævelse af den mod Kompensation i andre Skatter. Hvad det første Alternativ angaar, skal Flertallet erklære, at det efter Omstændighederne ikke vilde have modsat sig en passende Nedsættelse af Skibsafgiften, hvis en saadan var bragt i Forslag, som Finantsministeren havde erklæret at kunne gaa ind paa. Men dertilmod har Flertallet ikke ment selv at burde stille Vædringsforslag i denne Retning. En Nedsættelse af Afgiften kan variere meget i Henseende til Størrelsen og tænkes iværksat paa meget forskjellige Maade, dels som gjennemgaaende, dels som partiel f. Ex. ved Lempelser for Skibe, som seile i Paketsart eller for Skibe under en vis Dregtighed eller for udgaaende i Madsætning til indgaaende Skibe; den nærmere Overveielse af disse forskjellige Muligheder maa imidlertid paahvile Regjeringen, som er i Besiddelse af det Overblik over Forholdene, der udkræves for at imødekomme det borgerlige Samfunds Krav, uden at tilfidesætte Statskassens Interesse. Dertil kommer endelig endnu den Hovedbetragtning, at Flertallet ikke ved at foreslaa en Nedsættelse af Afgiften uden Bederlag har villet foregribe Gjennemførelsen af det andet Alternativ.

Hvad dette Alternativ angaar, har Flertallet imidlertid anset det som liggende ganske udenfor sin Opgave at foreslaa en Skat, der kunde kompensere det Tab, som Skibsafgiftens Ophævelse vilde paaføre Statskassen. Naar saaledes det i Samlingen i 1871—72 forelagte Forslag til Skibsafgiftens Ophævelse var sat i Forbindelse